

POSLEDNÍ ŠTACE

JAROSLAV BENEŠ

POSLEDNÍ ŠTACE

Jaroslav Beneš

Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.

SMUTEČNÍ OBŘAD

„Doporučil bych vám tak týden klidu,“ pousmál se mladý lékař. „Stačilo jen pár čísel výš a měl jste díru v pohrudnici a ten nožík by vám polechtal i plíce, a to dost hluboko, to mi věřte,“ dodal ještě. Na jmenovce, skryté rafinovaně pod límcem, se dalo rozeznat jméno, MUDr. Žufánek. A podle vystupování to byl dozajista voják, anebo tak něco.

„Proč asi myslíte, že mám policejní doprovod?“

Řekl jsem to uštěpačně a vlastně bez důvodu. Doktor odvedl svou práci dobře a policajti na to jen dozírali. Nic víc, nic míň. Oblékl jsem se. Trochu to tahalo.

„Můžeme jít,“ řekl jsem k policistům.

Vzali mě mezi sebe a doprovodili k vozu. No, a za necelou půl hodinku jsem byl v hotelu Olymp před svým pokojem. To jako abych měl ten klid na lůžku!

„Jak se vede, Remylere,“ nenuceně se připojil prošedivělý dlouhán se živýma očima, na které si narazil brýle moderního střihu.

„Dobře kapitáne,“ odvětil jsem. Už mi bylo jasné, proč taková šaškárna.

„Je čerstvě plukovníkem,“ upozornil mě jeden z policistů.

„Jděte! To jste se za ta léta dostal už fakt vysoko!“

Vešli jsme s plukovníkem do mého pokoje, ti dva zůstali na chodbě. Plukovník prošel obě místnosti a bystře všechno prozkoumal.

„Bojíte se, že na mě bude za dveřmi zase čekat nějaký bubák?“

„Tohle nebyla náhoda, Emile, a vy to víte!“ potřásl hlavou, když dokončil obhlídku a sedl si do nepohodlného křesílka. Ač jsem nechtěl, musel jsem se posadit naproti němu. „Bolí to?“

„Bude to už fajn.“

„Je to náš doktor a je dobrej. Lokální neurochirurgický zákrok provede i v jedoucím autě. Víc na sebe dbejte, Emile!“

„Rozumím. Naše dohoda doufám stále platí, plukovníku?“

„Ale jo, platí! Za tu dobu, co jste tu nebyl, se dost věcí změnilo. Kdyby vás ale tehdy někdo neudal, tak jsme na tu vaši partičku nikdy nepřišli. Ale bylo to víc věcí...“ Plukovník si unaveně promnul spánky.

„Dohody se snad nemění, i když dvacet let je dlouhá doba.“

„Jednadvacet, Emile, jednadvacet.“ Prohlížel si mě stejně, jako ti exoti v kabině na letišti. Plukovník byl fakt hubený, ale šlachovitý muž těsně před šedesátkou. Náznak knírku mu propůjčoval přísnější výraz, než jaký opravdu měl. Krátké vlasy si pečlivě sčesával a vypadaly, jako by je přešel tónovacím lakem na vlasy, takže vynikly pouze šediny na spáncích. Úzký obličej se mi zdál zasmušilý, ale to dělaly ty brýle, které skrývaly za kouřovým sklem bystré oči.

„Nepočítal jsem to přesně, pardon,“ pokrčil jsem rameny.

„O to nejde. Proč jste tady, Emile?“

Po krátkém zaváhání jsem sáhnul do náprsní kapsy a vytáhnul obálku.

„Proto.“

„Johana Remylerová...“ překvapeně odcitoval titul z parte. „Jak to, že o tom nevím? Dostal jsem jen echo z cizinecké policie, že jste na území republiky, ale tohle?“

„Došlo mi to elektronicky před třemi dny. Vytisknul jsem to, sbalil se, sedl na nejbližší letadlo a jsem tady. Obřad bude zítra v Oběnicích. Byla to stále moje žena, plukovníku, pamatujete?“

„To ale nevysvětluje, proč vás ti muži napadli,“ vrátil mi parte.

„Netuším, co chtěli. Nikdy jsem je neviděl a musím připustit, že jsem tenhle útok ani nečekal.“

„Jen co jste vkročil na domácí půdu, už jste způsobil problémy.“

„Já? Ale plukovníku, to se tedy pletete! To oni mě napadli a nemůžu za to, že se zřítily z té rampy. Sám mám osm stehů, možná i nalomená žebra a vlastně ani nevím proč!“

„Nerozčilujte se. Vysvětlilo se to, ne?“

„Jo, incident se vysvětlil jen jako moje sebeobrana, ale proč po mně šli, to byste měl říct vy, že jo?“

„Zatím o těch pachatelích nic moc nevíme, byli bez dokladů. Faktem je, že byli o polovinu mladší jak vy, takže když jste tu ještě fungoval, byli skoro v plenkách,“ ironicky se ušklíbnul. Vstal a upravil si kabát. Teď vypadal jako dlouhý, hubený hastroš. „Doufám, že se kolem vás nevynoří víc takovýchto..., potíží. Máte někoho, kdo se o vás postará?“

„Nebojte se, pár starých přátel mi ještě zůstalo.“

„Ale i tak, pošlu vám sem někoho schopného na předběžnou logistickou podporu.“ Plukovník jen kývnul na pozdrav a vyšel ven. Doufal jsem jen, že si s sebou vzal i ty dva znuděné poliše.

S plukovníkem jsem vycházel dobře. Vlastně díky němu jsem mohl odejít před jednadvaceti léty z republiky a nikdo se po mně nesháněl. Kromě Johany. Což byl paradox. Nechtěla se mnou žít. Nechtěla se mnou jet do Argentiny. Jediné, co chtěla, byly jen peníze. Hodně peněz. Když jsem přijel do Buenos Aires, zrovna tam začínala krize. Velká, vleklá krize, která trvala několik let. V podstatě v tomhle neveselém období bylo tajemství mého úspěchu. V krizi spousta lidí i firem zbankrotuje, ale pár lidiček opravdu vydělá. A mně se to podařilo. Koupil jsem za babku důl na mangan s pěkným kouskem pampy, který se pár let po krizi stal doslova pokladničkou pro mé další podnikání.

Díky penězům jsem se nemusel obávat o budoucnost a taky mohl Johanu na dálku významně finančně podporovat. Abych nemusel poslouchat to její věčné vřeštění v telefonu. Fakticky jsem s ní už kolik posledních měsíců nepromluvil. Jednou, dvakrát za rok mail, elektronická polednice, a to bylo tak všechno. Měla svůj život.

Rozhodoval jsem se, jestli mám či nemám jít na večeři. Nakonec jsem šel, protože hlad se jednoduše zakázat nedá.

V tuhle dost pozdní hodinu byl personál už lehce neochotný a nepomohla by ani tisícovka dýška.

Usadil jsem se k volnému stolu bez rezervace.

„Dobrý den, co si dáte, pane?“ vybafl na mě hubený číšník, který musel dozajista stát za pěstěným úzkým trsem Sansevierie trifasciata, a proto jsem ho přehlédl.

„Co mi doporučíte?“

„Rozhodně bych si nedal žádné vnitřnosti,“ naklonil se ke mně, až mě ovanula jeho anti nikotinová ústní voda. „Zkuste ten steak na houbách, na něm není co zkazit. Jako přílohu si klidně dejte pečené brambory. A jarní salátek.“

„A co polévka?“

„Víte,“ zrozpačitěl, „tu si raději taky nedávejte. Lepší volbou by bylo plzeňské.“

„Skvělá volba polévky! Tak mi to všechno přineste,“ a strčil jsem mu do ruky zelenou bankovku, abych ho otestoval.

Zafungovalo to. Pivo hned a jídlo naservíroval přesně za osm minut.

Neměl jsem ještě ani dojedený salát, když mě vyrušil chlap jak hora, který si bez okolků přisedl. Ne, že bych ho nepoznal, ale před takovými čtyřiceti kily vypadal kapku jinak.

„Co tady děláš, pacholku?!“

Uměl si vybrat okamžik, to tedy jo. Jmenoval se Viktor Lipanský, a před lety dělal v podstatě to, co já, akorát jako konkurence. Arogance Lipana neopustila ani po létech. Byl oblečený se stejným nevkusem jako tehdy a dál pokračoval v nezřízené zálibě, zhmotnělé do masivních prstenů ze žlutého kovu. Na každém prstu měl snad tři.

„Taky tě zdravím, Viktore! Vidiš, obědvám. Nějakou dobu jsme se neviděli, co?“

„Jo, už je to dávno. Bylo mi divný, že jsem na tebe celá ta léta nenarazil. A není na žrádlo poněkud pozdě?“

„Žiju skromně jako obyčejný člověk.“

„Kecáš. Do tohohle pajzlu notabene skromný, a ještě k tomu obyčejný člověk – jak říkáš – ani nepáchne,“ zazubil se výstavním chrupem.

„Myslíš do kasina? To není nic pro mě.“

„Ale ne! Tak jsi tu na výletě?“ jeho jízlivost mě točila. Uměl se skvěle šklebit, však svého času přiváděl tím svým ksichtem policajty k šílenství.

„Tak nějak. Co brácha?“

„Oběsil se v base. To víš, zmagořil tam..., ale je to už spoustu let,“ změnil ksicht a pokrčil rameny.

„To je mi líto.“

„Nemusí. Stejně se dostal do basy vlastní blbostí,“ najednou se zvedl. „Tak já už musím, to víš, ruleta nepočká, he!“ a byl konečně v čudu.

Na Viktora jsem neměl právě šťastné vzpomínky a na jeho bráchu už vůbec ne. Oba patřili do kategorie místních kreténů z galérky, kteří mi mocí mermo chtěli fušovat do řemesla. Pouze s tím rozdílem, že byli neustále v hledáčku policie kvůli těm svým výstřelkům. Vstal jsem, útratu za jídlo nechal připsat na svůj účet a vrátil se do pokoje.

Ani jsem nestihnul sundat sako, když mé neveselé úvahy přetrhlo nedočkávané klepání na dveře.

„Tak už jsem tady,“ zubil se Vilda, kterému nikdo neřekl jinak než *potrat*. Samozřejmě, potají nebo za zády, do očí si to nikdo netroufnul.

Byl trošku jednodušší, ale naprosto spolehlivý. Měl jsem ho taky celá ta léta na výplatní listině. Dělal mi spojku, třeba když jsem potřeboval anonymně zaslat strýci šek nebo když vyřizoval osobní věci přes Igora. Chodil v obleku a vypadal jako seriózní zaměstnanec pohřební služby. Na svůj věk měl nezvykle husté a tvrdé vlasy, které někdy zvláště trčely do stran. A pořád se usmíval. Jeho úslužnost mu otevírala dveře leckams, a vlastně taky dobře vypadal, udržoval si postavu a dbal na sebe.

„Máš všechno?“

„Samozřejmě. Doklady jsou ověřené, s občanstvím nemá problémy, Igor si s tím dal fakt práci. Občanka, řidičák, osvědčení. Tady je pojistka, to se tu musí, říkal Igor. A tady jsou šaty na obřad,“ zdvihl cestovní věšák s oděvem ve tmavém obalu s logem Blažka. „Vracím rodný list, oddací list, a několik dokumentů od policajtů.“

„Všechno?“

„No...“ chvíli otálel, tak jsem čekal, co z něj vyleze. „Chtěl jsem ještě poprosit o revizi jednoho kapitána od policie, je to známej z Liberce, nedávno jsme se zrovna potkali. Jenomže jsem ho dneska nesehnal, tak to máš bez posvěcení.“

„Cos na tom chtěl světit, proboha! Stačí razítka, ne?“

„Je lepší, když se pod ty papíry podepíše nějaká skutečná autorita. Jenže on je nějak v nemilosti...“

„Máš ještě něco?“

„Jo. Zajímavost.“ Teatrálně se odmlčel. „Jsou skutečnosti, které bys asi měl vědět. Stejně se to dozvíš. Johana měla dceru. Je dospělá. Na parte je napsaná v seznamu příbuzenstva tak, že to nebylo poznat.“

Předpokládám, že se asi zítra potkáte,“ vypadlo z něho jedním dechem. Upíral na mě oči, co já na to. No, popravdě, překvapilo mě to.

„Dceru? Sakra, že se nikdy nezmínila!?“

Ano, uvědomil jsem si až teď, že na smutečním oznámení je napsaná nějaká Hedvika, ale považoval jsem ji za sestřenicí nebo nějakou příbuznou, protože byla uvedena jen jménem v seznamu pozůstalých.

„No, to nevím. Já tu její dceru viděl naposled, ehm..., když ještě chodila do školy,“ zakřenil se neupřímně. Kecal!

Rozloučení v Oběnicích bylo poměrně krátké ale tradiční. Velkým dílem se na průběhu podepsalo počasí. Silný vítr rval lidem deštníky z rukou a studený déšť sekal kapky v ledové tříšti do obličejů.

Smutečních hostů se sešlo opravdu jenom pár – Johanini bratři Adolf a Ludvík s rodinami a pár rodinných známých, které jsem si už nepamatoval. Stál jsem tam díky propasti času jako kůl v plotě, protože, ač stále manžel, přece jenom jsem byl pro většinu jen neznámý chlápek v kvádru, který sám ťápká za rakví. Adolf ani Ludvík mi ruku nepodali, jen se blbě křenili. A pak že čas zacelí všechny rány! Hovno!

Po obřadu jsme se všichni uchýlili do hospody *U Vrchlíka*, kterou ale vedl nějaký Jonášek, prý z Polesí, jak mě Vilda informoval. Vilda byl vůbec dobře informován o místních poměrech...

„Neměl jsi sem jezdit!“ vytknul mi Adolf hned u výčepu, jen co jsem se vyrovnal s hostinským Jonáškem.

„Podle papírů to byla pořád moje manželka,“ jen jsem to dořekl, všichni smuteční hosté rázem zmlkli, otočili hlavy, nastražili uši a zvědavě nás pozorovali.

„Kecy! Dvacet let jsi o sobě nedal vědět!“ nasupil se Ludvík a taky povstal jak husita.

Oba – docela vzpěrači – byli nejmíň o půl hlavy vyšší než já. Kdyby si mě z fleku podali, tak ty stehy nevydrží ani minutu.

„Myslím, že se mýlíte, pánové!“ neočekávaně, i když poněkud váhavě, se do hovoru vložil Vilda. „Paní Johana pobírala tady od Emila měsíční apanáž ve výši pětapadesáti tisíc korun a každý druhý rok od něj dostala k Vánocům nový vůz. A před devíti lety si za jeho peníze koupila v Zálesí dům. Na to jste už všichni zapomněli?“

„Cože?“ oba zírali vyjeveně.

„Co ty o tom víš?“ otočil jsem se na Vildu.

„Vím dost, paní Johana se občas svěřila,“ znejistěl pod našimi pohledy. „Zařizoval jsem ta auta a s paní telefonicky dohadoval cenu, jakou chce barvu, značku a tak. Prodávám přece auta, ne?“

Vlastně jsem mu to nemohl mít za zlé, i když mě kapku zaskočil. Byla to ostatně pravda. Peníze jsem jí opravdu posílal každý měsíc. A taky určitý obnos na dárky, který evidentně končil u Vildy, jenž Johaně obstarával auta a možná i jiné hračky. K Vánocům, jak říkal...

Oba, Adolf i Ludvík, těžce dosedli na své židle. Stále bylo vůkol ticho.

„Ty peníze...“ začal Ludvík přiškrceným hlasem, „ty peníze, co nám Johana půjčila, budeš chtít asi zpátky ty, ne?“

„Pokud vím, na parte je napsána i její dcera Hedvika. Ona ať rozhodne. Já nechci nic.“

„Hedvika je k nenalezení,“ řekl vážně Adolf. „Zmizela před tou Johaninou nehodou.“

„Jak – zmizela? A jakou nehodou? Na parte je napsáno *opustila nás náhle...*“, nechápavě jsem těkal očima z jednoho na druhého. „Co se tedy stalo? A kde je Hedvika?“

Vilda mlčel, a mohl jsem ho rentgenovat očima, jak chtěl, mlčel dál.

„Hedvika odjela čtyři dny před Johaninými narozeninami,“ chopila se slova po chvilce ticha Lída, Adolfova žena. „Byli jsme tady s Maruš zptat se Johany, jak to bude s oslavou. Hedvika si vzala auto, a že jede do Prahy si něco pracovně zařídit. Dělá v nějakých novinách. Jenže si zapomněla doma mobil a do práce ani nedorazila.“

„Dva dny na to jsme přivezly nějaké formy na pečení a věci na přípravu dortů. Johana vyběhla jen tak nalahko, že prý volala Hedvika, a že jí musí vyzvednout na rozcestí u autobusu,“ doplnila ji Marie, Ludvíkova žena. „Ani jsme se nestihly rozloučit...“

„A na tom rozcestí do jejího auta vrazil nějaký nákladák, auto odhodil do pankejtu a ujel. Musela to být těžká tatrovka nebo tahač, mělo to pořádnou páru, Johanin auták odlítnul snad třicet metrů, a tam už je sráz a rokle. Auto se našlo až druhý den ráno,“ Ludvík se drbal rozpačitě na hlavě. „Policajti v Příbrami si to auto nechali. Něco se jim prý nezdálo. Ale je to šrot!“

„Co budeš dělat?“ zeptal se Vilda.

Stáli jsme v hale Johanina domku, která zároveň sloužila jako obývací moderně propojený s kuchyní. Byl to menší, jednoduchý domek. Náhradní klíče od domu jsem dostal od Ludvíkovy ženy.

„Porozhlédneme se. Ostatně, měl bych tu být asi doma...“

„Proč? Až se vrátí Hedvika, tak si to všechno-“

„Nevšiml sis? Hedvika má moje příjmení. Obě jejich jména jsou na sloupku u zvonku i na dveřích.“

„Promiň, nevšiml,“ sklapnul patky.

„Když jsem odjížděl, tak mi Johana vyhrožovala, že se vrátí k rodnému příjmení a bude zase Maroušková. Jenže se k němu nevrátila, že jo?“ otočil jsem se na zaraženého Vildu. „Proč asi, když je to dneska tak snadné?“

„No..., něco na tom bude,“ neochotně připustil. „Smlouvy na auta podepisovala jako Johana Remylerová.“

„Proč?“

„To nevím,“ pokrčil rameny. „Co tedy chceš hledat?“

„Johanin telefon, mobil..., a nějaké doklady, účty a tak. Rozumíš?“

„Účty tady žádné nemá. Jednou za čas je posbírala Hedvika a někde si to zapsala. Johana měla vůbec v poslední době dost velké výdaje.“

„Měla účet?“

„Myslíš v bance? Asi jo, ale tipuju, že moc peněz na něm neměla, možná tak jednu výplatu.“

„Kde tedy jsou všechny peníze?“

Na otázku za deset bodů Vilda neodpověděl.

Bylo mi špatně a Vilda se děsil. Zobnul jsem si piluli antibiotik a dvě tablety na bolest, protože se ozvala škrábnutá žebra. Možná nebyla jen škrábnutá, možná byla i kapku popraskaná...

„Já to fakt nevěděl, fakt jsem to nevěděl,“ opakoval pořád dokola.

„Přestaň už s tím lamentováním!“ musel jsem si urovnat myšlenky.

Nervózní Vilda zmlkl a posadil se na krajíček židle. Ještě jednou jsem si prohlédl listiny, nalezené v domě.

„Tak poslouchej. Hedvika se narodila necelých pět měsíců po tom, co jsem odjel. Co ti to říká?“

„Třeba, že jsi její otec,“ nervózně poposedl.

„Správně. Tedy chyba! Mohl bych být, ale to nejsem, to přece dobře víš. No, musím Hedviku najít. Na koho se můžu obrátit?“

„Zkusil bych Valentu, má styky a je dost drzej.“

„Toho jsem už zaměstnal. Co Bugsy?“

„No..., s Bugsym to..., ehm..., nepůjde.“

„Proč? Je to tvrdý chlapík a je na něj spoleh. Před čtrnácti dny jsem s ním mluvil, sehnal mi pár lidí...“

„Von je tak trochu..., ehm..., mrtvej. Zastřelili ho právě před čtrnácti dny v tý jeho zaplivaný kanceláři. Prý loupežný přepadení.“

Ale smrdí to, nic se mu z kanclíku neztratilo, to jako peníze, myslím... Policajti nepustili ani chlup.“

„Jak to, že ses slovem nezmínil?“ naježil jsem se.

„Nechtěl jsem tě lekat. Víš, já nad tím přemýšlel, když jsem takhle seděl v autosalonu a kunčoft byl už pryč...“ Vilda někdy dovedl svými myšlenkovými pochody překvapit. „Mně se zdají divný ty události..., někdo zastřelí Bugsyho, tvého pokladníka. Pak padne Reny, tvoje pravá ruka. Toho někdo střelil ve výtahu u jiný kanceláře o dva dny pozdějc. A další den přejede dodávka Radka Osítka, tvého bývalýho právníka – tohle nemůže být náhoda, zvlášť když ve svém autě zhasla i tvoje žena. Ten její auťák byl rozhodně v pořádku, za něj ti ručím!“

Zíral jsem na něj jak solnej sloup.

„Proč jsi mi hned na letišti tohle o staré partě neřekl, sakra?“ vyjel jsem na něj. Byl jsem taky nervózní a žebra mě bolela čím dál víc.

„Jak říkám, nechtěl jsem tě lekat. A pravdu o smrti Johany jsem vážně nevěděl. Měl jsem za to, že to byla jen nešťastná nehoda..., kdyby to tvůj švagr nerozbalil v hospodě, tak nevím taky nic. A jelikož tebe napadli ti páskové, tak jsem si dal dvě a dvě dohromady. Smrdí to!“

„Nechtěl jsi mě lekat, jo? Do hajzlu! Musím se na to podívat asi z jiného úhlu. Kdo nám zbývá ze staré party?“

„Valenta. A já. Ale o mně nikdo neví, že patřím do party.“

„Teď už asi ví. Dělal jsi mi řidiče, ukázal ses na pohřbu, a bylo tam zatraceně moc cizích ksichtů. Kdo jinej by pomohl?“

„Ještě snad Krajka..., má pro tebe i po létech nějakou nezvyklou slabost.“

Vilda mě vyhodil nedaleko hotelu Olymp. Musel jsem se projít a vydýchat mezi dvěma modříný. Aspoň na chvíli, protože všechny ty zprávy mi udělaly v hlavě pořádný guláš a ze žaludku houpačku. I když za tu zavrať mohly spíš ty prášky. A na Vildu jsem měl značný vztek, takhle mě nakrknout! Vlastně nelhal, já se jen konkrétně nezeptal a on, trubka, mlčel jak zařízlý kůzle... Kozel stará!

Hotel jako by vypadal ze starých, socialistických pohlednic. Pěkně divná díra! Už jsem tu kdysi byl, před více jak dvaceti léty, a ten barák vypadal pořád stejně. Jenom pokojské už nemluvíly česky a nehezké recepční se tvářily jako před kamerovými zkouškami. To už znám! Ta hezká a zajímavá jsou už dávno na OnlyFans.

Každopádně, většina pokojů měla rezervaci, volných zůstalo jen pár. Ještě že mi Vilda zarezervoval běžný pokoj už před příletem! Dokonce se zmiňoval, že pokoj je protekční, přes nějakého známého manažera.

„Pane Remylere! Prosím, můžete na okamžik?“ zavolala na mě zmalovaná recepční, když jsem míjel jejich stanoviště. „Máte tady pozvánku.“ Podávala mi tuhou obálku.

„Sháněl se po mně někdo?“

„Nikdo, pane. Dovolím si ještě upozornit, že restaurace dneska zavírá mimořádně o dvě hodiny dříve, takže si můžete objednat jídlo nejpozději v deset večer. Přeji pěkný den.“

Recepční se vrátila ke své nezúčastněné strnulosti a pokračovala v zírání do monitoru.

Jasně, kuchyni zřejmě čekala vynucená deratizace. To asi kvůli těm potkanům, kteří tancovali čardáš už za bílého dne u kanálů za budovou. Dali se zahlédnout i z okna od zakrslých modřínů...

Hotelová karta měla být bezpečná a měla se postarat o soukromí klienta, jak mě na recepci ujišťovali. Měla...

Jen jsem ji použil a vstoupil do pokoje, okamžitě na mě padl nepříjemný pocit neřádu, vznášejícím se v povětří. Samozřejmě, bylo rozsvíceno. A chlápek, který vylezl z miniaturní koupelničky vedle dveří, mi nekompromisně přitlačil mezi lopatky něco zatraceně tvrdého, studeného a velkého a postrkoval mě dovnitř pokoje.

„Tak se po letech zase vidíme, co Emile?“ zahuhňal pomenší chlapík s pleší, posedávající na kraji stolku. Jmenoval se Mužka, nikdo mu ale neřekl jinak než Pajzák, a po těch letech vypadal jako opelichaný šasek, poněvadž si divně zastříhával vlasové štětky za ušima – no, jako klaun. Za ta léta dost sešel a jeho pleť měla v umělém světle nezdravou barvu.

„Nazdar Pajzáku! Co tě donutilo otevřít násilím moje dveře?“

„He, he, vtipnej jako vždycky, co Emile?“ zakyselil se.

„Chceš se mi asi s něčím svěřit, že?“

„Nech si ty blbý kecy! Vodkroutil jsem si svý, a potřebuju do začátku nějaký prachy, rozumíš?“

„Jsi na špatné adrese Pajzáku! My dva jsme se spolu srovnali před jednadvaceti lety, zapomněls? To, že jsi na vlastní triko sejmul soudce, to už byl jen a jen tvůj boj.“

„Jakej můj boj?“ začal ječet. „Za to všechno můžeš ty a ti tvoji posraní kamarádíčky!“

„Pleteš se. I ty jsi patřil mezi kamarádíčky... A nevyšiluj! Já už byl dva roky pryč, když jsi začal kolem sebe strílet jako šílený kovboj.“

„Ale těch osmnáct let v krimu chci zaplatit, rozumíš? Za-pla-tit!“ hláskoval mi slovo jako dementovi. „A od tebe!“

„Nemám tu žádné peníze.“

„Kecáš! Před několika týdny Bugsy rozhodil sítě, vyčistil účty a srovnal dluhy.“

„Rozhodil sítě?“

„No dobře, tak jsem se přereknul. Musíš mít celý rance prachů!“

„O tom nic nevím.“

Pokradmu jsem se ohlédl po muži, který stál za mnou.

Vypadal jako neoholený Colombo v mladším vydání, v obdobném, uváleném kabátě. Na rukou měl rukavice, což bylo dost zlověstné znamení. Jen placatá čepice nějak rušila celkový dojem. V ruce držel předpotopní bouchačku s velkým, tlustým tlumičem na hlavni.

„Kdo to je?“ kývl jsem směrem k chlápku.

„Jeho si nevsímej, je to můj řidič!“ odsekl Pajzák.

„Co ti tedy mám zaplatit?“

„Chci těch sto miliónů, který zmizely Nigerijcům z účtu, těsně před tím, než jsi zmiznul.“

Zaraženě jsem na něj zíral, a ještě se jednou pokradmu ohlédl po neoholeném Colombovi. Tenhle měl určitě obě oči v pořádku!

„Šlíš? O žádných Nigerijcích nic nevím! Ani tehdy a ani teď.“

„Kipu říkal, že víš, kde ty prachy jsou. Tak je koukej sehnat. Jo, mimochodem, Kipu tu informaci prodal dál, takže se můžeš těšit ještě na nějakou, he, he, he, návštěvu,“ dodal pomstychtivě.

„Kdo je Kipu? Není to ta šňůrková záznamová metoda pro účetnictví starých Inků?“ nasadil jsem nevinný tón.

„Děláš si prdel?“ vyjevil se Pajzák. „Pasiusovým sjížděčům to bude jedno jestli je to – jak jsi to říkal – záznamová metoda?“

Najednou se do hovoru vmísil řidič.

„Tato informace nebyla veřejná, pane kolego,“ řekl, zdvihnul pistoli a vystřelil. Na Pajzáka! Jen to klaplo.

Pajzák ani nehlesl, padl na záda na stůl a bouchnul hlavou o desku, až to zadunělo a sesunul část těla pod stůl.

Nestihnul jsem se ani otočit, ten zatracený chlap mi přiložil pistoli rovnou pod bradu. Byl úplně klidný. Právě zabil člověka a s ním to vůbec nehnulo!

„Pokud nechcete mít mozek na stropě, tak buďte rozumný, pane Remylere!“

„Nerozumím,“ vyrazil jsem ze sebe.

„Ale rozumíte! Těch sto miliónů dodáte nejlépe do týdne támhle na ten stůl. Ozveme se.“

Stál jsem jako opatřený. Pistole mi zmizela z krku. Už-už jsem se chtěl ohlédnout, když tu se mi zatmělo před očima.

Majznul mě za uši, parchant!

„Je ti pořád blbě?“ Vilda na mě mrknul do zpětného zrcátka.

Asi jsem se tvářil jako špatně umíchaný vajíčka. Orosilo se mi čelo i krk a závrať ne a ne zmizet. To se mi patrně hejbla krční páteř. Boule na hlavě bolela už jen na dotyk.

„Jo, trochu.“

„Večeře dostihla oběd, co?“ ušklíbnul se pořouchle.

„Jo, večeře v hotelu nestála za nic. Měl jsem ji radši vynechat.“

„Vypadáš ale jako po střetu s vyhazovačem.“

Co jsem mu měl vyprávět? Že jsem ležel ve svém hotelovém pokoji na koberci v lehkém bezvědomí, zatímco kdosi odklízal Pajzákovu mrtvolu a prováděl zevrubné očištění místa činu?

Vědomí se mi vrátilo těsně před zavírací hodinou restaurace. Udělali mi steak s lehce unavenou oblohou a gumovými hranolky, a byli šťastní, když jsem se včas odpotácel. Pravda, byl jsem jejich poslední strážník a vypadal tak podroušeně, jako bych se zrovna vrátil z tahu po bordelech.

„Ale hotel to není nejhorší,“ prohodil jen tak mimochodem.

Zbytek cesty jsme jeli mlčky. Teprve na dohled budov pronesl.

„Počkám tady. Nějak mě u Krajky nemají v lásce, a nerad bych zase nějakou schytral,“ omluvil se s přiblblým úsměškem. To jsem nechápal a nezeptal se. Byla to chyba. Moje! Měl jsem se zeptat, proč ho u Krajky nemají rádi.

Vylezl jsem z auta a vydal se těch dvě stě metrů do penzionu, skrytém mezi několika nevzrostlými borovicemi. Jmenovalo se to tady *Na výšince*. Asi kvůli hlavní budově, jenom její střecha čněla nad vrcholky stromů. Upravené záhonky, předzahrádka, čerstvě natřené okenice, to vše dávalo hostům přívětivý obrázek penzionu a vytvářelo scénérii pro jejich idylické pohlednice z dovolené.

Mezi dveřmi stál chlap jako hora a mračil se. Na mě. Po kratičkém zaváhání ustoupil a mlčky otevřel venkovní dveře. Druhé, vnitřní se otevřely automaticky samy. Popošel za mnou, abych mu zůstal na očích. Chápal jsem ho. Takovýto byznys potřebuje dozor cvičené gorily.

V hale nebyl nikdo, vládlo tu přítmí a zašlý nábytek, vyvolávající zdání solidnosti. Jen v lobby koutku seděla u stolku nějaká holka a cosi pilně zapisovala do bloku. Na okamžik zdvihla oči. Byla velmi hezká a tipoval jsem ji tak na dvacet, možná pětadvacet. Černočerné vlasy měla ovinity kolem hlavy a sepnuty na straně nad uchem velkou, třpytivou sponou, která se v pramenech náramně vyjíkala.

„Přejete si?“ pronesla melodickým altem zkušené šansoniérové zpěvačky a vstala od stolku. V přiléhavých šatech s kovovým odleskem vypadala hubeně, a to byla skoro stejně vysoká jako já. Automaticky jsem se jí podíval na nohy, jestli nemá podpatky. Měla!

„Jsem očekáván. Jmenuji se Remyler.“

„No, a co já s tím? Já vás neznám,“ zadívala se přezíravě někam do dále přes mou hlavu.

„Pan Remyler je přítel domu,“ za mými zády se ozval přísně káravý, ale neobyčejně známý ženský hlas. Otočil jsem se.

Krajka, jak jsme jí všichni říkali, vypadala úžasně jako vždy. Byla asi stejně vysoká jako to děvče za mnou, což ještě umocňovaly vysoko vyčesané vlasy v barvě kouřového stříbra. Měla podobně stříbřité šaty, upnuté až ke krku. Oči ji kryly velké obdélníkové brýle se ztmavujícími, nažloutlými skly. Ústa jednoduše vyznačená skoro nevýraznou rtěnkou měla přísně sevřená v úzkou linku, až jí naběhly v koutcích tenké vrásky. Vypadala velmi mladě, i když už musela mít čtyřicítku na dohled. Řekl bych, že přesné číslo věku ráda tajila. Posunula si brýle a naše oči se střetly. Měla pořád v oku tu jiskru mladinké dívenky, která se mi vždycky tak líbila, ale díky svému mládí mi byla zapovězená. Od té doby, kdy jsem ji viděl naposledy, se téměř nezměnila. Až tedy na barvu vlasů. A skutečně se jmenovala *Krajková*.

„Ahoj Emičko!“

Objala mě a vlepila mi na tvář horký polibek.

„Omlouvám se ti, Emile. Představím tě. To je moje dcera Matylda, řídí od téhle sezóny penzion. Tedy, zkouší ho řídit,“ a chytla mě za ruku tak, jako bychom se neviděli jen týden. Děvče zamračeně kývlo na pozdrav, ale sledovalo nás se směsicí nedůvěřivosti a úžasu. To už mě Emma vlekla do místnosti někam za recepci a vmáčkla mě do pohodlného křesílka pro návštěvy.

„Máš to tady pěkné,“ pochválil jsem ji.

„Je to tvoje zásluha!“

„Netušil jsem, že máš dceru. Nezmínila ses,“ opravil jsem se.

„Nebyl důvod komukoliv cokoliv říkat, a je to tak lepší,“ odušila pobaveně. „A posíláš mi jen pohledy!“ ukázala na nástěnku za sebou.

Byla plná vánočních a velikonočních pohlednic. Překvapilo mě, že si je schovává...

„Nezpívá ta tvoje dcerka někde po barech? Má příjemný hlas...“

„Ráda by, ale tohle umění má přísně zapovězeno, stejně jako kouření a potulování se po barech. Znáš to, nejdřív práce, pak snad zábava,“ dodala mazlivě a posadila se vedle stolu. „Ale zkouší to na mě furt. Přihlásila se do nějaké anonymní pěvecké soutěže. Tajně, abych nevěděla. Chce se prostě stát známější. Jenže být známější našemu byznysu jen škodí.“

„Chápu. Zřejmě vedeš eskortní služby...“

„Ty ses tam v té Argentíně dočista zbláznil? Tohle je poctivý penzion pro rodiny s dětmi do dvanácti let.“

„Eh, promiň!“

„V pořádku... A vůbec, co v té nové domovině pořád děláš? Seš ve své korespondenci tak dietní, ty tvoje formální maily jsou spíš produktem sekretářky. Celou tu dobu jsi mi ani jednou nezavola! Co ti bránilo rovnou se ozvat?“

Byla to těžká výčitka a já nevěděl co nahonem říct.

„Tys mi taky nenapsala, že máš dceru. Víš... Odstříhnul jsem se od všeho a žil tam jako mnich. Jak říkáš, pohlednice, pár neosobních dopisů, když bylo potřeba a jinak jsem jen tvrdě pracoval, abych mohl jednou říct – mám hotovo a můžu si zasloužit důchod.“

„Jen aby ses ho dožil! Tady našem systému si jako běžný občan nemůžeš poctivou prací vydělat ani floka navíc, pokud se neponoříš do světa risku a velkých peněz,“ ušklíbla se.

„Jako bych to neznal... Takže jedeš v ubytovacích službách a daří se ti dobře? Penzionek je to pěkný.“

„Daří se. Jak říkám, jezdí sem hlavně rodiny s menšími dětmi. Vzadu, za borovicemi, je velké dětské hřiště a koupaliště. A máme dobrého kuchaře, který umí vařit pro děti – a dokonce jim tady chutná! O víkendech a o prázdninách tu bývá plno. Daří se!“

„A jiné služby?“

Zamračila se. Vypadala přísně a přesto úžasně.

„Nikdy jsem v tom tvém byznysu nejela, jestli máš na mysli tohle, to přece dobře víš! My provozujeme opravdu seriózní penzión, abys věděl! Na jiné služby tu jsou jiní žraloci. Ale dost už o byznysu. Co tady děláš? Nečekala jsem tě tak brzo. Měl jsi napsat nebo i zavolat! Vlastně ti musím poděkovat za podporu.“

„Není zač. Zastavil jsem se tu z rodinných důvodů.“

„Strýc?“ ulekla se.

„Proč on?“ nechápal jsem.

„No..., je v letech, dost pije,“ sklopila hlavu. „Já vlastně už léta nemám ponětí, co je s tvou rodinou.“

„Co sestřenka?“

Sklopila hlavu a mlčky zavrtěla odmítavě hlavou.

„Navštívil jsi příbuzné?“ našla řeč po chvíli ticha.

„Byl jsem jen na takové, ehm, sešlosti. Já..., mám trochu obavy... Co ta gorila u dveří?“

„Slitovala jsem se. Na přímluvu toho tvého kámoše Vinta, nebo jak jsi mu říkal. Je tady asi dva měsíce a je to pěkné nemehlo. Tedy, chová se spíš jako vyhazovač než jako portýr,“ posteskla si.

„Vint?“

„Jo, ozval se sám a po tolika letech. Vyčítal mi, že jsem tak daleko od všeho dění. A vyptával se na tebe.“

„Ne mě? To je divné.“

„Je. Zvlášť, když jsem se potkávala jen s Johanou. A jen občas a letmo, byla vždycky hrozně skoupá na slovo. Vždycky jen – ahoj, jak se máš a tak, a pak hned pelášila pryč. Posledně vypadala, že jí nic nechybí. Nevím, jestli bych ti to měla říkat, ale občas byla někdy strašně otravná a chovala se nemožně. Párkrát se tady zastavili s Vildou, on ji jen dovezl, zůstal v autě a čekal na ni.“

„Co ti chtěla?“

„Ále, takové hlouposti.“

„To mě fakt mrzí.“

Pobaveně se usmála.

„Víš, že jsem celá ta léta měla pocit, že na mě ti tvoji kamarádi dohlížejí?“

„Kamarádi, to víš. Všem ses líbila! Vilda taky?“

„Ne, Vilda ne, ten byl úplně mimo, ale Bugsy nebo Reny..., byli vždycky tak starostliví, volali pokaždé na moje narozeniny nebo na svátek nebo k Vánocům nebo k Velikonocům... To jen ty jsi posílal pohlednice a jen přes prostředníka!“

„Stydím se!“

Udělal takové široké oči, mohlo to znamenat cokoliv, ale já si to přeložil, jako by řekla: „Jen aby!“

„Kdy pojeděš na Kamýk?“

„Za strýcem? Nevím..., nenašel jsem odvahu. Ale na hřbitov určitě zajedu. Kdo se stará o hrob?“

„Já, pokud ti to nevadí.“

„To rozhodně nevadí! To je fajn! Co tvoji přátelé?“

Zvážněla a zamýšleně se na mě podívala.

„Od jisté doby se o dávné přátele nestarám a zvláště ne tady. Vždyť to víš! Spousta z nich už ani nežije a macešky na jejich hroby zalévat nechodím. Nevím, jestli mi rozumíš, ale už dvacet let se téměř všichni tví přátelé snaží být od tvých zájmů co nejdál. Dáš si něco?“ změnila tón.

Nabídla mi pohledem ke stolku s několika lahvemi známých značek. Přikývnul jsem.

„Rozumím ti!“

„Ale nerozumíš! Jsem ti vděčná, že jsi mě finančně vypomohl. Ale nedělej si, prosím tě, s tím ostatním výčitky.“

Pokýval jsem souhlasně hlavou, i když jsem měl pocit čehosi nevyslovitelného, jako by mi chtěla ještě něco říct a nedořekla to. Nebo to schválně zamlčela!

Podala mi sklenici se zlatožlutou tekutinou.

„Díky. Máš to tu hezký. Já ale v žádném starém byznysu nejedu, Emmo. Opravdu!“

Usmála se, ale zase hned zvážněla.

„Járku, asi jsi mi nerozuměl, Emile. Chci tady mít klid. Měla jsem špatný tušení hned, jak jsi zavolal z letiště, a chtěla bych, aby zůstalo jen u toho tušení,“ nervózně otáčela skleničkou v ruce. Ani si

neuvědomovala, že v soustředění špulí pusu. Slušelo jí to, ale já v ní asi pořád viděl tu mladou holku.

„Ale na mou otázku mi můžeš dát přátelskou odpověď, ne?“

„Může být,“ sundala brýle a zamračila se. Bez brýlí i bez mejkapu vypadala obdivuhodně skvěle jako filmová hvězda. S touhle tvářičkou bude vypadat skvěle i v sedmdesáti. „Tak povídej, Emile!“

„Stal jsem se neočekávaně vdovcem.“

„Cože? Johana zemřela?“ zarazila se. „To jsem nevěděla.“

„Prý tragicky. Marouškovi mají rodinný hrob v Oběnicích a ona prý chtěla být pohřbena doma, jak mi řekl Adolf.“

„Adolf? Ten doma nerozhodne ani o tom, kdy uvařit čaj! A Ludvík si bez příkazu nezapne ani poklopec,“ vyjádřila se pohrdlivě ale jasně. „Nevím ani, proč se mi celá ta léta vyhýbá truhlík Vilda. A je zvláštní, že se Reny už dlouho nezval. S nikým dalším se nepotkávám. Co se Johaně stalo?“

„Nevím přesně. Tragédie.“

„Tragédie? Co to znamená?“ zamračila se.

„Dopravní nehoda. Prý.“

„Ale?“ ani se nepodivila. „Byla skvělá řidička, řezala zatáčky jako Niky Lauda,“ dodala zamysleně. „Ale to byla mladší, bezohlednější a víc než otrlá. Nerada jsem s ní jezdila. Ale o mrtvých jen dobré!“

Dělal jsem, že tiše přemýšlím.

„Nestýkali jsme se, Emmo, dobře to víš. Těsně před pohřbem jsem se dozvěděl, co se vůbec Johaně stalo. Jen Vildu to dost vzalo.“

„To je mi líto. Ale Vilda byl do ní blázen odjakživa, i když věděl, že to nikdy nevyjde.“

„Já vím. Poslyš, potřebuji vědět, kdo si říká Kipu? Slyšela jsi někdy to jméno? Nebo je to jen přezdívka?“

Svraštila obočí. Takhle zadumaný pohled jí hrozně moc slušel.

„Kdo?“

„Kipu. Říkají mu Kipu. A chce po mně sto miliónů z účtu nějakých zasraných Nigerjců, o kterých jsem v životě neslyšel. Hned jak jsem přijel, tak mě nějací chlápci chtěli sejmut jako pytel bombónů z tomboley! Dokonce mi trochu načechrali peříčka...“

„Fakt?“ podivila se. „Jsi zraněný?“ dodala s účastí.

„Jo. Něco se žebry, ale nic to není. Bude to dobrý!“

„Ještě že tak! Neslyšela jsem nic o tom člověku – jak jsi to říkal – Kipovi? Do takové společnosti ale nepůjdu.“

„To je dobře!“

„Potřebuješ pomoci?“

„Možná... Možná bych potřeboval na chvíli se někam schovat, aspoň na den. Abych jako by pro ostatní zmizel, abych si tak nějak protřibil myšlenky... Já vím, je to hloupý nápad.“

„Hm..., protřibil?“ pochybovačně se zasmála. „To mi k tobě vůbec neštymuje!“

„Tak je aspoň přeskupit, no! Než mě přestanou bolet žebra...“

Nasadila si brýle a masku. Aby zakryla mírně vzedmuté obavy?

„Chceš pomoci? Aspoň na tu ten den?“

„Nechci tě obtěžovat. Tady je to sice fajn, ale nechci, aby ses do čehokoliv namočila a schovávat se zrovna tady nechci.“

„Snad se o mě nebojíš.“

Neodpověděl jsem.

„Dobře! Kdybych ti pomoci nechtěla, tak bych to neudělala,“
vstala a najednou se otočila. „Kdo všechno ví, že tu seš?“

„Jen Vilda, ten mě sem dovezl. Bude mlčet jako hrob.“

Chvíli přemýšlela.

„Počkej tady, hned se vrátím.“

„Jsi zlato, Emmo!“

Mrkla na mě lišácky přes brýle a vyběhla z místnosti. Chvíle byla delší, tak jsem otáčel skleničku v ruce a přemýšlel, jestli vůbec mohu prášek proti vzrůstající bolesti zapít hitem téhle lihoviny. Ale budu muset, protože se ozvalo i trnutí za krkem, neklamný signál od poraněných žeber.

Vrátila se. Vzala mi sklenku z ruky. Opatrně ji postavila na kraj stolu. Mlčela.

„Asi bych potřeboval mluvit s Hedvikou. Na pohřbu nebyla. Prý budeš vědět...“ zeptal jsem se, když už bylo ticho příliš dlouhé.

„Dobře! Hedvika...“ odevzdaně vzdychla. „Pomůžu ti teď. Ale to ostatní,“ zakroutila odmítavě hlavou, „to si musíš vypořádat sám, o tom nic nevím a vědět nechci! A poslyš, doufám, až se ke mně zase vrátíš, už nebudeš tak vynervovanej.“

„Slibuju!“

Zdvihla hlavu, kývla a já se už nestihnul otočit. Zase mě obestřela milosrdná tma v závanu divného smradu z hadru, který mi nějaká silná ruka přimáčkla na hubu. Ta druhá pracka mě držela jako ve svěráku. Vyšlo to nastejno, jako bych zapil prášek na bolest alkoholem.

TUCTOVEJ CHLAP

Ležel jsem na nějakém seně, či co to bylo a měl toho svinstva plnou hubu. To, co jsem ucítil hned, byla podivná pachut' v ústech a temná bolest pod žebry, stupňující se s každým neopatrným nadechnutím.

„Je jako hadr.“

„Jo, jo, vidím to stejně Dežo! To je určitě těmahle práškama, co z něj vypadly.“

„Ba ne, asi má otřes mozku..., a je pokapanej chloroformem. Cítíš to?“

Něco mi přistálo za krkem a se zachrastěním sklouzlo dolů. Ha, krabička s mými léky na bolest.

„Jak to, že je tak dlouho v limbu?“

„Asi mu Čtvrťák držel ten hadr na hubě moc dlouho. Čtvrťák je vůbec kapku na hlavu!“

„Čtvrťák je debil! Taky zůstane vyhazovačem až do konce života. Měl ho sem dopravit, aby nikdo jiný nevěděl, a zatím to, blbec udělal tak, aby on nevěděl a málem ho při tom udusil.“

„Neuspěchejte to, chlapi!“ promluvil nějaký třetí hlas nade mnou, asi ten Dežo. „Počkáme, snad se za chvilku vzpamatuje,“ zavelel.

Opět jsem se na pár minut propadl do mrákot.

Probral jsem se v okamžiku, když mě někdo obrátil. Světlo bylo ostré, bodalo do očí a chvíli trvalo, že se obraz ustálil. Nade mnou se skláněla ženská a vypadala jako – Johana?

„Johano?“ zamžoural jsem, a pokusil se nadzdvihnout. Kupodivu už to šlo docela dobře.

„Jsem Hedvika, kdyby tě to zajímalo.“ Dívala se na mě podmračeně skoro stejně jako Johana. Ale přísněji!

„Asi se neznáme, já jsem–“ pokusil jsem se posadit a nemotorně si oprášit kalhoty.

„Já vím, kdo jsi. Řekli mi to. Nemusíš se unavovat,“ mávla rukou, ale po krátkém zaváhání mi pomohla vstát. Už jsem se cítil docela dobře, ani ty dělobuchy v hlavě už tak nepumpovaly. Emma to s tím komplotem kapičku přehnala! Ovšem bylo to přesvědčivé, zatraceně přesvědčivé.

Shýbla se pro prášky a podala mi je.

„Fetuješ?“

„Je to proti bolesti, mám pár stehů na žebrech,“ rychle jsem zkontroloval, jestli neprosakuje krev obvazem. Bylo to ale dobré, nikde ani flíček! A bylo mi blbý si tabletu před ní hned zobnout.

Byli jsme zavřeni v nějaké stodole, přepažené části připomínaly kóje pro koně. Ale u stěny stál stůl, dvě židle, jen na zemi hromada sena, ze které jsem se zvedl. A u nízkého stropu studeně svítila lampa s bílým, širokým plechovým stínidlem.

„Jak jsem se sem dostal?“

„Přivezl tě Čtvrťák, to je nějaký nový zaměstnanec z penzionu od tety. Prý tě sem chtěl dostat nenápadně, aby tě nikdo nesledoval, říkála teta. Jenže Čtvrťák je hrozný nemehlo, na co sáhne, to zkazí.“

„Aha. Proto, aby mě sem dopravil jako žok bavlny ten – říkála jsi – Čtvrťák – musel mě omámit?“

Na to neřekla nic, jen pokrčila rameny. Při prudším pohybu se ozvala žebra. Opatrně jsem se posadil na židli a rádoby nenápadně se protáhnul.

„Jaká teta?“ docvaklo mi později.

„Krajka přece.“

„Aha. Ona není vdaná?“

Asi jsem se zatvářil jako pitomec.

„Kde to žiješ? Ženská přece nemusí být pod čepcem jen proto, aby mohla mít děti! Jestli tedy narážíš na tohle?“ zaškaredila se a věnoval mi zbytečně zkoumavý pohled. „Nechápu, co na tobě máma kdysi viděla. Seš takovej obyčejnej, tuctovej chlap,“ kroutila nade mnou hlavou.

Přešel jsem její filozofickou otázkou bez povšimnutí.

„Jak jsi vycházela s mámou?“

„Jak můžeš vycházet se sebestřednou hádavou ženskou, které není nic dobré a na vlastní dítě se dívá s nepochopitelnou nenávistí?“

„Až tak?“

„Ještě hůř!“

„Co tady vlastně děláš, Hedviko?“

„Schovávám se. Jsem tu už víc jak týden a leze mi to na nervy! Ani na pohřeb mámy mě nepustili. A to všechno prý kvůli tobě!“ v hlase se jí chvěla potlačovaná zloba.

V rychlosti jsem si prohlédl kapsy. Nic mi kromě mobilu nevzali. Vlastně jsem toho u sebe ani moc neměl. Doklady, platební kartu, peněženku..., jen ty prášky zajímaly moje zachránce. A mobil? Kde jenom mohl sakra být? Vzápětí jsem si uvědomil, že zřejmě zůstal ležet v přihrádce ve Vildově autě.

„Mluvila jsi v poslední době s matkou?“

„Ne, my se spolu nevycházíme a už pěkných pár let se nebavíme!“ posadila se na krajíček židle. Měla na sobě vlněnou sukni a rolák ve strakatých kostkách a kozačkám podobné boty. Vlasy měla vzadu sepnuté jehlicí. Dívala se na mě stejně vážně, jako se dívala Johana. Ten pohled jsem nesnášel, vždycky mě dovedl spolehlivě odehnat.

„Proč?“

„To je složitý, asi bys jako chlap nepochopil, proč se matka s dcerou nesnášejí,“ uhnula pohledem.

„Fajn, tak mi to řekneš někdy příště. Snad se něčeho dobereme. Hm?“

„Dobereme? S mámou jsem si v poslední době posílala jen esemesky a jen občas. V ten den, kdy se jí stala nehoda, mi nechala textovku na mobilu, že jsem jí prý volala, že přijedu, a že se mně nemůže dovolat, a že mě vyzvedne u zastávky autobusu u nás na rozcestí před Oběnicema. Jenže..., já jí vůbec nevolala, nevolali jsme si. Ani mě nikde nevyzvedávala.“

„Měl jsem za to, že tě všichni čekali.“

„Všichni? Blbost. Já do Zálesí už dávno nejezdím, maximálně ke strýcům, když ty jejich saně vylezou ze sluje a nejsou doma. Nebyla jsem tam fakt pěkně dlouho.“

„Odstěhovala ses?“

„Spíš jsem se odpojila. V ten den mě z práce vyzvednul známý, jel pro nějaké porcelánové věci a potřeboval poradit. Zprávu od mámy jsem vyzvedla z mobilu až druhý den...“ najednou jí ukápla slza.

„Já nevím, co se stalo. Řekli mi jenom, že prý do jejího auta najel nějaký nákladník, vytlačil ho ze silnice a ujel. Je mi to líto.“

Strašně těžko jsem hledal slova.

„Řekli mi to taky.“ V očích se jí zaperlily slzy. Automaticky jsem jí podal velký, poctivý, plátěný kapesník. „Přijel jsi kvůli pohřbu?“ popotáhla nosem a z očí se jí stále řinuly slzy.

„Taky.“

„Máma o tobě vůbec nemluvila. Ani tehdy, ani teď. Dokonce bych řekla, že byla alergická na jakoukoliv zmínku o tobě, to pak jen nadávala a hrozně dlouho mluvila o penězích. Proč jste museli žít takhle divně? Proč jste se už dávno nerozvedli?“ chvěl se jí hlas a proud slz neustával.

„Byla to taková dohoda mezi mnou a tvou matkou. Asi to chtěla změnit. Před rokem mi poslala rozvodové papíry. Pořád jsem váhal. Nevěděl jsem, že existuješ. Nikdy se o tobě nezmínila. Pravda, psala mi jen o peníze. Ani strýc mi neodpověděl na žádný dopis, který jsem mu poslal.“

„Prastrýce jsem viděla všehovšudy dvakrát na hřbitově v Oběnicích. Pokaždý byl opilej a válel se tam po cizích hrobech.“

Dělal jenom ostudu. Neměl ses na nic ohlížet a mohls papíry klidně podepsat...“ pronesla s očima upřenýma na nedaleký sloupek.

„Víš, já je vlastně podepsal, týden před tím, než se stalo to neštěstí a odeslal je do Prahy, do advokátní kanceláře,“ jen jsem to vyslovil, hned jsem si uvědomil, že zrovna s těmi papíry není něco v pořádku.

„O tom nic nevím,“ pokrčila rameny. Najednou se zarazila. „Máma jezdila každý rok někam na dovolenou. Na celý měsíc. Za tebou asi nejezdila, co?“ v hlase jí zaznělo takové rozčarování, až jsem záporně zakroutil hlavou.

„Ne, za mnou určitě nejezdila. Nevím, kam jezdila..., prý ráda cestovala po světě, měla spoustu kamarádek.“

„Máma se kdysi zmínila, že seš pro ni jen pokladnička. A ilegál k tomu!“

„Ilegál?“

„No, domnívám se, že si myslela, že seš nějaký zločinec, děláš něco mimo zákon, nebo tak nějak. Vždycky sklouzla k tomu, že jsi prachatej gauner. Pokaždé ale jen nadávala. Tedy, když ještě se mnou mluvila.“

„Pohádaly jste se?“

„Dávno. Nebylo to důležitý tehdy a není to důležitý ani teď.“

Bylo mi to trapný. Jednak jsem se styděl sám za sebe a jednak i za tuhle hloupou konverzaci. Bolest v žebrech trochu ustoupila. Oprášil jsem oblek a v mezích možností se upravil.

„Co teď?“

„Vrtá mi hlavou, kam tedy jezdila?“ zamyšleně probírala cípy kapesníku. „Sama nikdy nic neřekla. Nic.“

„V tomhle ti nepomohu. Přijel jsem narychlo a spoustu věcí se dozvěděl ve vleku událostí až..., až tady. I to parte bylo jedno velké překvapení!“ rozhlédl jsem se. „Kde to vlastně jsme?“

„Řeknou ti to. Pojd!“

Klaply dveře. Jeden z příchozích mužů měl pracovní oděv, jaký nosí třeba zedníci – kabát, kalhoty s laclem, nízké gumáky. Trochu zarostlý, ale upravený osmahlý obličej svědčil, že často pobývá venku. Druhý muž vypadal jako úřední šiml, s koňským obličejem, vyceněnými zažloutlými zuby a lysinou. Jen zařehat. Navlíknul se do károvaného saka vosích barev a dal si rudý karafiát do klopky. Třetí chlap byl pryč.

„Jmenuji se Remyler,“ představil jsem se.

„Já jsem Přemek Osítka,“ řekl ten v pracovním oděvu. „Tohle je Eman Linde,“ šfouchnul loktem do kolegy. „Je vám už líp?“

„Rozhodně? Měli bychom si, pánové, asi promluvit, že?“

Osítka ukázal ke dveřím. Oba se jako na povel otočili a my je s Hedvikou následovali.

V chalupě bylo útulněji, zvlášť když zavoněla čerstvě namletá káva a ovocný, hrozně aromatický čaj, který dostala Hedvika. Všichni čtyři jsme se posadili ke stolu.

„Radek Osítka byl váš bratr, že jo?“ začal jsem neformálně.

„Tak nějak. Víím o vás všechno, pane Remylere. Vaše žena, dej jí pán bůh lehké spočinutí, se mnou chodila do třídy a s mou ženou, než umřela, se kamarádila.“

„Je mi líto vaší ženy.“

„Nemoc si nevybírál! Ale je to už dávno.“

„Proč jsem zrovna tady...? A muselo to být přes chloroform?“

„Nemuselo, ale bylo to údajně pro vaše dobro, jak řekl Čtvrták. Připouštím, že toho chloroformu bylo množství větší než malé. Krajka mu kvůli tomu pořádně vynadala. Říkala taky, že má někdo na vás spadeno...“

„To jako nebezpečí?“

„Jste snad natvrdelej? Samozřejmě! Potíže začaly už před měsícem. Můj brácha skončil špatně jen a jen kvůli vám! A myslím, že to mělo souvislost s prací, kterou pro vás dělal.“

„Nepracoval pro mě víc jak dvacet let,“ namítnul jsem.

„Sám víte, že to není pravda!“ zarazil mě hned v nádechu. „Máte na určité lidské jedince nebyvale neblahý vliv a neváháte ho využít jako účinné páky. Využil jste mého bráchy díky laskavostem, stejně jako spoustu jiných. O tomhle jsem ale mluvit nechtěl.“ Přemek se odmlčel a pak sáhl do náprsní kapsy, vyndal pomačkanou obálku a položil ji přede mne. „Tohle dostala vaše žena před čtrnácti dny.“

Otevřel jsem obálku a vyndal složený list papíru. V jediné dlouhé větě byl shrnut požadavek na převod peněz na uvedené číslo účtu. Chtěli obligátních sto milionů. Tohle jsem už viděl...

„Co to znamená?“

„Že kvůli tomuhle círu papíru Johana zemřela,“ řekl ponuře Linde.

„To ale nedává smysl! Tady je napsáno, převést peníze do konce měsíce. To je ještě nejméně deset dnů.“

„Ukažte! Toho jsem si nevšimnul,“ zamumlal Osítko, vytrhnul mi papír z ruky, a ještě jednou text přečetl. „No, fakt! Je to tam.“

„A dokonce tu není napsáno ani její jméno! To vám dala Johana přímo do ruky?“

„To ne, vhodila mi do schránky obálku s rukou psaným lístkem, kde bylo něco ve smyslu jako – tohle jsem dostala – nebo tak něco... Lístek i obálku jsem už vyhodil, bohužel.“

„Pak nedává smysl, proč by někdo Johanu chtěl přejet autem,“ zakroutil hlavou Linde.

„Co když její smrt byla opravdu jen náhoda? Opilý řidič v nákladáku ujel od nehody... Děje se to všude po světě,“ namítnul jsem.

„Náhoda? Těžko! Třeba mámu zabili – vyděrači – jen proto, abys dřív přijel?“ nadhodila tiše Hedvika.

Rozhostilo se ticho.

V tu chvíli mi začalo dávat smysl. Někdo se mě snažil co nejrychleji vylákat zpět do vlasti a někdo jiný mě chtěl hned po příletu zlikvidovat! Ale spouštěcí impuls byl podle mého tušení jinde, a já ho přehlédnul.

„Jsi v nebezpečí!“ řekl jsem Hedvice.

Ušklíbla se.

„Všichni máte zbytečný starosti! Není žádný důvod. A navíc, mám šikovnou pojistku.“

„No, něco na těch hrozbách asi je, proto je Hedvika tady! Na chvíli se tu schová, než se mraky přeženou. Pracovat může na dálku a s tím svým intelektuálem se může vídat třeba po Skype,“ uzavřel hovor Linde.

„Já jsem chtěl tyhle věci řešit, a ne se jen schovávat, i když to Krajka asi myslela dobře,“ ohradit jsem se.

Nikdo neřekl ani bé. Osítko mlčel, Linde pokukoval po ostatních a Hedvice to bylo jedno.

„Můžete tady zůstat, jak budete chtít dlouho,“ řekl nakonec Osítko.

Ano, chtěl jsem se na chvilku odpoutat od starostí. Bylo to špatné rozhodnutí. Problému je potřeba jít vstříc a vyřešit ho. Rozhodl jsem se.

„Nebudu vás obtěžovat, pane Osítko. Stejně to byl nešťastný nápad se někde tady schovat. Vrátím se do hotelu.“

„To je vaše rozhodnutí!“ pokrčil rameny.

„Když budete chtít, mohu vás svézt do Prahy, mám tam cestu. Beztak za chvíli vyrážím do práce,“ řekl Linde po letmém pohledu na hodinky.

Byla to jednoznačná výzva. Na jednu stranu jsem byl Krajce vděčný, že mi nevědomky umožnila promluvit si s Hedvikou, ale na druhou stranu mi tahle šaráda připadala úplně zbytečná. Všude dobře, tak co tady!

Rozloučili jsme se a bylo to takové chladné loučení – neloučení. Hedvika se omluvila a nechala nás o samotě. Osítko jen odměřeně kývnul, chápal jsem ho, přišel o bratra a domníval se, že za to můžu já.

Linde hodil do vozu dvě bedny mrňavých jablek a vyrazili jsme.

„Nesmíte se divit. Heda to dost těžce nese. Jste pro ni v podstatě úplně cizí člověk,“ prohodil Linde nad volantem a našpulil ústa. V jeho autě to smrdělo jako ve spalovně tabáku a ventilace nedokázala smrad ani zmírnit natož vyvětrat. Postarší škodovka byla navíc vybavená nejrůznějšími dečkami a koberečky, což jsou obecně ty nejlepší lapače prachu a nejrůznějších zápachů. „Toho si nevšímejte,“ řekl, když si všimnul mého pohledu a mimochodem shodil z palubní desky několik smačkaných plechovek od koly do kapsy na dveřích. Dělal jsem, že to nevidím.

„Hedvika mi řekla, že není moje dcera, pane Linde.“

„Jo, to zamrzí. Jináč byste měl fakt hezkou dcerku. Nevadí?“ zeptal se, a po mém neutrálním gestu si rituálně zapálil cigaretu a nabídl mi krabičku: „Chcete taky žváro?“

„Ne, díky. Já nekouřím.“

„Dobře děláte. I když si teď asi taky pasivně trochu šňupnete,“ zazubil se. „Na co myslíte?“

„Na jejího otce.“

„To neřešte.“

„Taky mi nejde z hlavy, proč by někdo přivodil Johaně nehodu, když po ní chtěl peníze. Aby mě opravdu vylákal sem? Co myslíte?“

„Přivodil nehodu..., dobrej výraz,“ uchechtnul se a hned zvažněl. „Třeba nějakému vyděrači už peníze dala a už ji nepotřeboval,“ namítnul po chvílce.

„Hm, vyděrač... Myslíte si, že už někomu platila?“

„Těžko. Ale nevím to!“ dodal rychle.

„Sto miliónů v hotovosti nevyberete jen tak v bance. Navíc, kde by Johana takovou hotovost vzala? V krabici od bot je dozajista neměla.“

„Co třeba od vás! A klidně i v té krabici od bot... To je logické, ne? Říká se o vás, že jste bohatý.“

„Říká? A kdo to říká?“

„Něco jsem zaslechl,“ uhnul a popotáhl z cigarety.

„Nesmysl! Myslíte si, že mám jen tak pod postelí čtyři miliony dolarů v malých bankovkách? Pche!“

„Tam se nepsalo o čtyřech milionech, ale o rovné stovce. Přehlédnul jste značku dolaru!“

Rozsvítilo se mi.

„Sakra! Takže je myšlená částka v dolarech?“

„Nejspíš. Potom to možná bude tak, jak zmínila Hedvika. Někdo na její mámu nastražil bouračku, aby vás sem co nejdřív přilákal a mohl vás škubat.“

„No, a pak logicky přijde duchaplná otázka – kde ty prachy jsou? Já je nemám!“

Na to už neřekl nic, ale dlouze a divně se po mně podíval. Jeli jsme zbytek cesty mlčky až ke stanici metra na Skalce.

„Kde chcete vysadit?“ zeptal se, když jsme přešli přes tramvajové koleje. „Já pak pojedu dál do zaměstnání s těmi jablky...“ dodal víceméně zbytečně.

„Bydlím v hotelu Olymp.“

„Takže vás vysadím asi tady u stanice metra. Máte to rovnou na trase, ne?“

Kývnul jsem, že díky, vylezl, zabouchnul dveře jeho smrdutého vozu a chvíli se kroutil po schodech do metra, jak se ozvaly staré bolístky. A hned si cestou zobnul dva prášky na bolest.

Na hotelu jsem byl do dvaceti minut. Tentokrát na mě v pokoji žádné odporné překvapení nečíhalo.

Převléknul jsem se a trochu se před večerí zkulturnil. Však jsem už měl pořádný hlad a nechtěl jít mezi lidi jako uválený vagabund.

V restauraci sedělo v tuhle dobu jen pár opožděných strážníků. Dal jsem si k jídlu jakousi rybu na bretaňský způsob s oblohou. Ryba byla zřejmě studená odjakživa – kuchař se tedy nevytáhnul – a nevyvážilo to ani teplé kapučíno.

Číšník sklidil ze stolu a odplížil se s obligátní frází: „když už tedy nic nepotřebujete“.

Sáhnul jsem po nějakém sportovním časopisu a chvíli jím listoval. Polovina tiskoviny byly jen samé reklamy, prostě totální úpadek obsahu, ostatně jako všude.

Na jemné zakašláni jsem zdvihl oči od papíru. Těsně u stolu stála lehce omšelá ale pořád mladá dáma v slušivém, byť mírně pomačkaném kostýmku.

„Byl byste tak laskav a doprovodil mě?“ zářivě se usmála. Tyhle obličej znám, na tváři seděl zafixovaný strnulý úsměv, možná pod vlivem botoxu, plný strojeného nadšení a optimismu, ale její oči nebyly ani milé, ani přátelské... Ty oči se rozhodně nesmály! Napajcovaná laciná štětka zřejmě odvedle z kasina si odskočila. Asi mě chtěla klofnout jako nějakýho starýho dědka!

„Myslím, že jste si mě s někým spletla, madam.“

„Já ne, a ani támhle ten pán, který na vás čeká,“ kývla hlavou k divně sešklebenému muži v sáčku s pokřiveným motýlkem. Pod přeloženými novinami držel v ruce cosi nepříjemně známého a mířil mi tím rovnou na žaludek. „Bylo by fakt lepší, kdybyste mě doprovodil,“ nahodila rádoby milý úsměv. Zajisté, škleby nesvědčí strnulým tvářím sfing.

Možná bych se vypořádal se situací mnohem jednodušeji, kdyby nebylo kolem tolik lidí. Na to zřejmě škleban s tlumičem sázel.

Rozhodl jsem se tedy pro klidné řešení, vyřešit ho mohu později, bude-li vhodná příležitost. Opatrně jsem se postavil, ona se do mě zavěsila a mlčky jsme se přesunuli ke dveřím, a pak po rampě k připravenému vozu, kde již čekali dva osvalení muži v nepadnoucích oblecích s nějakým černým pytlem. Bohužel, olovo v měděném plášti je furt olovo a já nejsem žádný Conan, ba ani Tarzan, či Kwai Cheng Caine, takže jsem jen stáhnul krovky.

Po krátké jízdě mě jejich silné pazoury vytáhly z vozu a strhly z hlavy pytel. Chlapíci postávali na dosah, a přece tak daleko. Jeden z nich, v tlustém roláku, přes který si oblékl o číslo větší sako, se divně se křenil a při tom přežvykoval žvýkačku. Pořád jsem netušil, oč tu běží.

„Myslím, že byste neměl dělat potíže,“ řekl lehce varovným hlasem a ukázal mi směr k vratům jakési barabizny. „Tudy!“

Zvedl jsem ruce a nechal se jako omámený bez nějakého odporu odvést za vrata do šera, do špatně osvětlené místnosti za plechovými dveřmi. Byla prázdná, kromě židle uprostřed, na kterou mě donutili si sednout. Přímo naproti se krčila staříčká, bzučící lednice, k níž se přimykala malý stolek, vhodný snad jen pod mikrovlnku. Vypadalo to trochu strašidelně, stíny se hýbaly, jak se na volném drátu u sakra vysokého stropu mírně pohupovala nahá žárovka. Její pichlavé světlo při přímém pohledu nepříjemně bodalo do očí.

Cesta sem netrvala příliš dlouho, dalo se předpokládat, že nejsme snad ani za hranicemi Prahy. Dáma se strnulým úsměvem, která nakonec vůz řídila, se vytratila hned po mém vytažení z auta. Asi se vrátila s vozem někam zpět. Nic jsem z cesty neviděl, kvůli tomu černému hnusu na hlavě. Ti dva chlápci mi ho nasadili hned, jak si mě nedobrovolně posadili mezi sebe.

„Ruce! Nastavte ruce!“

Poslechl jsem. Způsobně mě uvázal k připravené židli.